

lige Repræsentant Reformpartiet staar, og som havde Krav paa, at han netop paa Grund af sit Kendskab til den, i højere Grad, end han hidtil har gjort, tog dens Parti. Jeg fremhævede det for at vise, at den ærede Minister maatte ifølge sin Fortid have et ganske anderledes indgaaende Kendskab til den store brede Befolkning, til dens Dygtighed og dens Evne til Selvstyre end hans Kolleger, som ved Opdragelse og ved Livsfærd stod denne Befolkning fjernere og ikke kunde kende dens berettede Krav. Det forekommer mig ikke, der var noget deri, som kunde være saarende for den ærede Minister, og jeg skal fuldtud slutte mig til de Ord, han sagde om sig selv, at han besidder sine Sognefolks Tillid og Kærlighed. Jeg kender den ærede Minister deroppe fra. Jeg ved, han er afholdt, og jeg holder ogsaa selv af ham personlig — ikke som Politiker. Vi have jo haft mangan fornøjelig Diskussion og ogsaa en Gang imellem tømt et glad Bæger sammen, men netop fordi den ærede Ministers Forudsætninger vare disse, og netop fordi han stod omgivet af denne Agtelse og Hengivenhed af et stort Sogns Beboere, saa havde han fremfor nogen anden den Pligt, naar Anledningen var dertil, netop paa rette Sted at fremhæve de Ønsker og de Krav, som Befolkningen efter min Mening berettiget kan stille, og jo mere Tillid han i sin Virksomhed som gejstlig Mand havde vundet hos Befolkningen, jo mere Kærlighed han mener at kunne paakalde hos denne Befolkning, desto større Ret havde denne Befolkning til at fordre af ham, at han paa rette Sted, da han blev kaldet, kunde have traadt frem og sagt: Ja, Deres Majestæt, jeg er fuldt enig med Deres Majestæt i, at jeg er en af dem, der bedst kunne tage Regeringens Tøjler, men da jeg kender Befolkningens Ønsker bedre end nogen anden og ved, med hvilken Dygtighed vort Folk har vokset sig fremad, og med hvilken Dygtighed det har forstaaet at ordne sine egne Sager og tage Styret i sine egne Sager, saa har jeg saa meget mere Grund til at tilraade, at Deres Majestæt selv med Forbigaaelse af mig søger Mænd til Ministre blandt det Parti, som Folket først og fremmest ser hen til med Tillid. Det var det, som jeg tillod mig at sige, vilde fra Ministerens Side have været Tegn paa modig Beskedenhed, men jeg kan ikke se, at den ærede Minister deri har kunnet finde nogen Grund til at føle sig saaret ved mine Bemærkninger, tværtimod søgte jeg paa alle mulige Maader at fremhæve den ærede Mini-

sters Fortjenester i hans tidligere Stilling. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, da jeg ikke kan gentage alt, hvad jeg den Gang sagde, og som i sig selv vilde gendrive de Ord, der kom fra den ærede Minister.

Det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) var fremme i samme Anledning. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem er til Stede. . . .

Formanden: Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (J. Hage) har anmeldt Forfald for i Dag.

Bluhme: Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke er til Stede, men han faar saa læse mine Udtalelser, da jeg ikke kan lade det henstaa uimodsagt, hvad han har fremsat. Vi kende jo alle det ærede Medlem som en Mand af stærkt patriotisk Sindelag, og som hos os alle og inden for alle Partier nyder ubetinget Agtelse for sin store Loyalitet og sit varme Sindelag, men det kan jo ikke nægtes, at han altid har staaende sadlet til pludselig Brug en patriotisk Stridshingst, som han gerne bestiger, hver Gang der er Anledning for ham til at bryde en Lanse med et Medlem af vort Parti. Han tog da ogsaa Anledning til forleden Dag at bestige sin Hest og rette sine Angreb imod Partiet, og der faldt ogsaa lidt af til mig. Naar det ærede Medlem er i Humøret, slaar han temmelig heftig, men desværre ofte i Blinde, og jeg nødes til at fremhæve, at i et Par af de Udtalelser, han kom med lige over for mig, fremdrog han mine Ord paa mindre loyal Maner, idet han til Dels gav dem en mildest talt fejl Udlægning og til Dels fremsatte dem paa en Maade, paa hvilken de vitterligt ikke vare faldne fra mig. Man har jo naturligvis, naar man lægger en Modstander Paastande i Munden, som han ikke har fremsat, let ved at reducere disse Paastande in absurdum, og han vandt jo ogsaa en glimrende Sejr den Dag.

De to Ting, han fremdrog som sagte af mig, vare følgende. Mine Udtalelser vare jo et Forsvar mod de Angreb, som vort Parti havde været udsat for, men ikke desmindre saa han deri et Angreb paa sig og sine Meningsfæller. Jeg forsvarede vort Parti mod de Beskyldninger, der ere fremsatte mod os for Mangel paa Patriotisme, men jeg skal naturligvis ikke gentage den udførlige Imødegaaelse af disse Paastande, som jeg fremkom med. Det ærede Medlem sagde ifølge Rigsdagstidenden, at mine Ord lød saaledes: „Hans